

Sygn. akt IV Ca 629/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Płocku, IV Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodnicząca SSO Renata Wanecka (spr.)

Sędziowie: SO Joanna Świerczakowska

SO Katarzyna Mirek – Kwaśnicka

Protokolant: sekr. sąd. Anna Bałdyga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 listopada 2015r. w P.

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sierpcu z 31 marca 2015r., sygn. I C 36/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. obniża do kwoty 6.741,77 zł (sześciu tysięcy siedmiuset czterdziestu jeden złotych, siedemdziesięciu siedmiu groszy) z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.188,27 zł od dnia 12 listopada 2013r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 553,50 zł od dnia 21 listopada 2013r. oraz w punkcie 4 i zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 985 zł (dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu oraz w punkcie 5 w ten sposób, że nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Sierpcu od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 1.316,60 zł (jeden tysiąc trzysta szesnaście złotych, sześćdziesiąt groszy), zaś od powoda P. K. kwotę 877,74 zł (osiemset siedemdziesiąt siedem złotych i siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu wydatków;
2. oddala apelację w pozostałej części;
3. koszty procesu za II instancję między stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt IV Ca 629/15

## UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 29 listopada 2013r. P. K. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 12.704,63 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 12.151,13 zł od dnia 12 listopada 2013r. i od kwoty 553,50 zł od dnia 21 listopada 2013r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z uszkodzeniami w należącym do niego samochodzie osobowym marki V. (...) oraz wydatkami, jakie poniósł on na sporządzenie ekspertyzy przez rzeczoznawcę majątkowego.

Sąd Rejonowy w Sierpcu wyrokiem wydanym w dniu 31 marca 2015r. w sprawie I C 36/15 zasądził od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz P. K. kwotę 11.798,47 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 11.244,97 zł od dnia 12 listopada 2013r. i od kwoty 553,50 zł od dnia 21 listopada 2013r., umorzył postępowanie w części ponad kwotę 906,16 zł oraz oddalił powództwo w pozostałej części. Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.253 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego kwotę 2.194,34 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2013 roku w D. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego kierujący pojazdem V. (...) nr rej. (...) należącym do P. K., został uderzony przez samochód, którego sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanej (...) S.A. w W.. W wyniku tego zdarzenia samochód powoda uległ zniszczeniu. Sprawca kolizji przyjął mandat karny.

P. K. zawiadomił ubezpieczyciela o szkodzie. Jego pracownik przeprowadził oględziny uszkodzonego pojazdu. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, pozwany ustalił, że wysokość kosztów niezbędnych do naprawy pojazdu to kwota 9.093,84 zł i taką też sumę pozwany zapłacił powodowi.

Ponieważ suma ta nie wystarczyła na wykonanie naprawy, w dniu 7 listopada 2013 roku, na zlecenie powoda została sporządzona przez rzeczoznawcę samochodowego S. A. ekspertyza, w której określił on wysokość kosztów naprawy na kwotę 21.244,97 zł (wraz z podatkiem VAT).

Pismem z dnia 12 listopada 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 21.798,47 zł, pomimo braku zapłaty odszkodowania w 30 –dniowym terminie wynikającym ze stosownych przepisów.

Pozwany na podstawie swojej decyzji z dnia 17 grudnia 2013 roku dopłacił w powodowi kwotę 906,16 zł.

Dokonując oceny prawnej, Sąd I instancji podniósł, że podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie stanowią: przepisy tytułu XXVII Kodeksu Cywilnego (umowa ubezpieczenia) oraz ustawa o działalności ubezpieczeniowej. Zgodnie z art. 822 kc, w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do zapłacenia umówionej sumy pieniężnej na rzecz podmiotu, któremu szkodę wyrządził z własnej winy sprawca zdarzenia, mający ważną polisę ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej.

Pozwany nie zaprzeczał temu, iż miało miejsce powyżej opisane zdarzenie tj. kolizja drogowa w dniu 11 października 2013 r., negował natomiast wysokość odszkodowania, którego domagał się powód P. K..

Dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego Z. K., który jednoznacznie wskazał, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, pozwalający na przywrócenie jego stanu technicznego do stanu przed powstaniem uszkodzeń wynosi 25.367,05 zł wraz z podatkiem VAT. Jest to kwota wyższa, aniżeli domagał się powód w pozwie przy uwzględnieniu kwoty wypłaconej przez pozwanego tj. 9.093,84 zł oraz kwoty 906,16 zł, a także kwoty stanowiącej koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy w wysokości 553,50 zł.

Sąd I instancji wskazał, że twierdzenia zawarte w opinii biegłego K. zostały potwierdzone w kolejnej opinii biegłego M. M., który wycenił koszt naprawy pojazdu na kwotę 26.981,11 zł – bez urealnienia cen części użytych do naprawy pojazdu w wysokości 40%. Przy zastosowaniu metody dyferencyjnej, wycenił ją natomiast na kwotę 24.006, 27 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego, złożone do akt opinie biegłych są pełne, nie zawierają luk w opisie stanu faktycznego, a także wyceny samochodów przed zdarzeniem, po zdarzeniu, jak również w wycenie kosztów naprawy samochodu V.. Jednak biegły Z. K. ocenił, że naprawa uszkodzonego samochodu byłaby ekonomicznie nieopłacalna. Stwierdzenie to zostało następnie „sprostowane” przez biegłego M. M., który uznał, że koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych wyniósłby 26.981,11 zł, przy takiej kwocie naprawa byłaby rzeczywiście nieopłacalna, biegły ten potwierdził więc w tym zakresie twierdzenia biegłego K.. Jednocześnie biegły ten wskazał, że kwota należnego

powodowi odszkodowania powinna zostać obliczona metodą dyferencyjną, przy zastosowaniu której, powód powinien otrzymać od pozwanego kwotę z urealnieniem kwoty 26.981,11 o 40% zł, czyli 16.188,27 zł + kwotę pozostałości czyli 7.818 zł, co łącznie daje kwotę 24.006,27 zł i taka suma powinna zostać przyznana powodowi z tytułu odszkodowania.

W pozwie powód wnosił o zapłatę kwoty 12.704,63 zł, następnie zaś cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia odnośnie kwoty 906,16 zł. Od pozwanego na rzecz powoda została zatem zasądzona kwota 11.798,47 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.244,97 zł od dnia 12 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, czyli od dnia wezwania pozwanego do zapłaty powyższej kwoty oraz od kwoty 553,50 zł od dnia 21 listopada 2013 r., czyli od dnia wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty pozwanego.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, uznając je za niezasadne.

Z uwagi na cofnięcie pozwu przez powoda wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 906,16 zł, Sąd w tym zakresie umorzył postępowanie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc.

Apelację od wyroku złożył pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...), zaskarżając go w części, mianowicie: w punkcie 1 ponad kwotę 2.100 zł (tj. co do kwoty 9.699 zł), w punktach 4 i 5 (co do kosztów procesu i kosztów sądowych) w całości i zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, tj.:

- art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie ustaleń oczywiście sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem, tj. poprzez uznanie, iż na należną powodowi kwotę odszkodowania składają się koszty naprawy samochodu (zgodnie z metodą rozliczenia szkody jako częściowej),

- art. 217 § 1 w zw. z art. 217 § 3 kpc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego, podczas gdy okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione na skutek przeprowadzenia dowodu z opinii pierwszego biegłego powołanego w sprawie,

- art. 100 kpc poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy przy prawidłowym rozstrzygnięciu, koszty procesu powinny zostać stosunkowo rozdzielone między stronami;

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 361 § 1 kc poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę, a kosztami sporządzenia prywatnej ekspertyzy na zlecenie strony powodowej,

- art. 361 § 2 kc poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż wyrażona w tym przepisie pełnego odszkodowania, pozwala na zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy dwóch wzajemnie wykluczających się metod rozliczenia szkody, metody szkody częściowej i metody szkody całkowitej,

- art. 363 § 1 kc poprzez błędną wykładnię i uznanie, że wyrażona w tym przepisie zasada rozliczenia szkody metodą szkody całkowitej, uzasadnia zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości sumy kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz wartości wraku, podczas gdy prawidłowo zastosowana metoda szkody całkowitej uzasadnia przyjęcie, iż należne powodowi odszkodowanie, wino stanowić jedynie różnicę wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym i wartości pozostałości,

- art. 35 w zw. z art. 36 pkt. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z 22 maja 2003r. poprzez zasądzenie na rzecz powoda

kwoty odszkodowania w wysokości znacznie przekraczającej zakres odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, a co za tym idzie, w wysokości przekraczającej zakres odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa.

Mając powyższe na uwadze, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzonej od pozwanego na rzecz powoda kwoty z 11.798,47 zł do kwoty 2.100 zł oraz stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu i kosztów sądowych. Ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda zwrotu kosztów procesu za II instancję.

Powód P. K. w odpowiedzi na apelację, wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za II instancję, w tym z tytułu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w części.

Wbrew przekonaniu pozwanego, Sąd Rejonowy nie zastosował dwóch wzajemnie wykluczających się metod oszacowania odszkodowania, czyli metody szkody całkowitej i szkody częściowej. Z treści uzasadnienia wyroku jednoznacznie wynika, że dokonał on wyboru określenia wysokości odszkodowania metodą szkody częściowej. Opierając się na opinii biegłego M. M., Sąd doszedł do wniosku, że naprawa uszkodzonego pojazdu jest opłacalna przy założeniu, że zostaną do tego celu użyte zamienniki, a nie oryginalne części. Sąd II instancji podziela stanowisko, że poszkodowany ma w takim wypadku prawo wyboru i może zdecydować, że naprawi swój samochód wykorzystując części zamienne (nieoryginalne). Przy założeniu, że koszt naprawy wynosi wówczas 16.188,27 zł, nie można zgodzić się z poglądem prezentowanym przez ubezpieczyciela, że taki sposób usunięcia szkody jest nieopłacalny ekonomicznie.

Natomiast błędne rozumowanie Sąd Rejonowego polega na tym, że w tej sytuacji uznał za zasadne zasądzić tytułem odszkodowania nie tylko kwotę niezbędną do naprawienia samochodu, ale również wartość uszkodzonego pojazdu. Skoro powód zamierza naprawić samochód i nadal pozostaje jego właścicielem, to zasądzenie na jego rzecz równowartości wraka, nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia.

Sąd Okręgowy podziela natomiast stanowisko Sądu I instancji, że w sytuacji, w której ubezpieczyciel zaniżył wysokość odszkodowania, celowym było zlecenie prywatnej ekspertyzy, dzięki której przynajmniej w przybliżeniu, możliwe było określenie żądania w niniejszej sprawie. Sąd podziela w tym zakresie pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z 18 maja 2004 r., III CZP 24/04 OSNC 2005/7-8/117, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Należało zatem zasądzić tytułem odszkodowania kwotę 6.741,77 zł, której wyliczenie zostało przeprowadzone w następujący sposób:

16.188,27 zł (koszty naprawy) – 10.000 zł (odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela) = 6.188,27 zł + 553,50 zł (koszty prywatnej opinii) = 6.741,77 zł.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone od 6.188,27 zł od dnia 12 listopada 2013r., zaś od 553,50 zł od dnia 21 listopada 2013r. – zgodnie z żądaniem pozwu, których to terminów strona pozwana w apelacji nie kwestionowała.

Konsekwencją obniżenia zasądzonego odszkodowania, jest zmiana w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu i kosztach sądowych.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w każdym wypadku należało przyjąć zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów (art. 100 kpc).

Powód wygrał spór w 60% ( $6.741,77 \text{ zł} + 906,16 = 7.647,93/12.704,63$ ). P. K. poniósł opłatę od pozwu w wysokości 636 zł, wynagrodzenie adwokackie w wysokości 2.400 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz zaliczkę na poczet wydatków wynikających z opinii biegłego – 200 zł, łącznie: 3.253 zł. Strona powodowa powinna otrzymać zwrot 1.951,80 zł ( $3.253 \times 60\%$ ). (...) S.A. poniósł koszty wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 2.400 zł i opłatę skarbową 17 zł, łącznie 2.417 zł i strona przeciwna powinna zwrócić jej 966,80 zł ( $2.417 \text{ zł} \times 40\%$ ). Po potrąceniu wzajemnych wierzytelności, na rzecz powoda należało zasądzić 985 zł ( $3.253 \text{ zł} - 966,80 \text{ zł}$ ).

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Sierpcu na poczet wydatków wywołanych potrzebą przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych wyłożył 2.194,34 zł. Zatem na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, należało pobrać od pozwanego kwotę 1.316,60 zł ( $2.194,34 \text{ zł} \times 60\%$ ), natomiast od powoda 877,74 zł ( $2.194,34 \times 40\%$ ).

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, stosując art. 386 § 1 kpc.

O kosztach procesu w II instancji Sąd orzekł w myśl art. 100 kpc, znosząc je wzajemnie między stronami. Strona powodowa wygrała spór w tej fazie postępowania w 70% ( $6.741,77/9.698,47$ ). Jednak to pozwany poniósł większe koszty w postępowaniu odwoławczym, tj. 2.029 zł (opłata od apelacji 485 zł + wynagrodzenie radcy prawnego 1.200 zł + koszty podróży 276 zł + opłaty za autostradę 68 zł). Strona powodowa poniosła koszty zastępstwa prawnego w wysokości 1.200 zł. Zważywszy na to, że część argumentów apelującego była uzasadniona i doprowadziła do zmiany wyroku, a różnica między wzajemnym należnościami z tytułu zwrotu kosztów jest niewielka, wzajemne ich zniesienie było w tych okolicznościach usprawiedliwione.